

ἐκεῖ πλησίον τῆς οἰκογενείας τοῦ εὐεργέτου των.

Μετὰ τὴν ἀνατολὴν δὲ τοῦ ἡλίου τοῦ νέου ἔτους, νέα ζωὴ ἤρχιζε διὰ τὸν Δημήτριον, νέον μέλλον ἐνδοξὸν δικαιοῦντο ἐνώπιόν του.

Τὰ ὄνειρά του ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμέραν ἐπαγματοποιούντο διότι καὶ εἰς τὰ μαθήματα ἐπροόδευε καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἐθαυμάζετο· δὲν παρήλθον δὲ πολλὰ ἔτη καὶ ὁ ἄσκητος καπνοδοχοκαθαριστὴς ἀπῆρχετο δι' ἐξόδων τοῦ κυρίου ἐκείνου εἰς Γαλλίαν ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἰς ἣν διὰ τῆς εὐφροσύνης του διεκρίθη.

Μετὰ τέσσαρα δὲ ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ εὐεργέτης του καὶ ἡ οἰκογενεὶά του εἶχεν ἐπιστολὴν εἰς ἣν ἐκτός τοῦ ἀντιγράφου τοῦ διπλώματος τῆς Ἀκαδημίας τῶν τεχνῶν ὑπῆρχε καὶ ἓν ἐγγράφον δι' οὗ ὁ νεαρὸς ἀρχιτέκτων ἐβραβεύετο εἰς τὴν ἐκθεσὶν διὰ τὰ διάφορα ὑποβληθέντα λαμπρὰ σχέδιά του πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς του καὶ τῆς πατρίδος του ὡς καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς δαπάνης τοῦ εὐεργέτου του.

N. Γ. ΙΓΓΑΕΣΗΣ.

ΔΕΣΣΕΨ

Εἰς συμπλήρωσιν τῆς σειρᾶς τῶν εἰκόνων ἦν ὑποστέλλομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἀναδραστηριοῦμεν καὶ τὴν τοῦ ΔεσσεΨ. (Γόμ. Ε').

Ὁ ὑποστάζας τὰς κραταιὰς δυνάμεις τῆς φύσεως πρὸς πραγματώσιν τῶν ὀνείρων τοῦ Φαραὼ ἔσχευ ἐσχάτως τὴν ἀτυχίαν νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλεῖ του διώρυγαν καταλαμβανομένην ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ ἐπικρατήσῃ ὡς πατὴρ βλέπων ἀπαγόμενον τὸ τέκνον του· τὴν διώρυγαν ταύτην, τὴν κεκτημένην τὴν δύναμιν νὰ εἰσφύδῃ πᾶσαν ἐχθρὰν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας, τὴν 15 Αὐγούστου 1870, ὅτε ἡ Γερμανία καὶ ἡ Γαλλία ἐπολέμουν πρὸς ἀλλήλας, δύο πλοῖα αὐτῶν συναντηθέντα παρὰ τὴν λίμνην Τιμψὰ ἐχαϊρετήθησαν ἀντὶ νὰ πυροβοληθῶσι. Ἰσως ὁ 77ετής νεανίας ἐνόμισεν ὅτι δύναται τὸ πᾶν νὰ κάμῃ θάλασσαν εἰς ἐκδίκησιν καὶ ἰσως κατὰ τι κατώρθου εἰ μὴ εἶχεν ἀπέναντί του τὰς κραταιὰς δυνάμεις τῶν Ἀγγλων καὶ ὅχι τῆς φύσεως, εἰ μὴ ὁ βοὴν ἀγαθὸς Wolseley ἔθετε τέρμα εἰς τὰ ἐκεῖ διαδραματιζόμενα συλλαμβάνων τὸν Ἀράβην.

Ο ΓΑΓΠΗΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΔΕΣΟΥΣ

[Διήγημα]

I

Ὁ Ἑρμάνος Κλόφφερ ἦτον υἱὸς τοῦ διδασκάλου ἐνὸς χωρίου τοῦ δουκάτου τοῦ Βάδεν, κειμένου ἐν τῷ Μαυρῷ Δάσει μιᾶς τῶν ποιητικωτέρων Δέσεων τῆς Γερμανίας. Ὁ πατὴρ του τὸν εἶχεν ὁπωσὺν καλῶς ἀναθρέψαι ἐγνώριζε μετρίως τὰ Λατινικὰ καὶ τὰ Γαλλικὰ καὶ ἐπαίξε καλῶς τὸ πεντάχορδον. Ἀσκηθεὶς παιδιόθεν, ὡς ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ βουνοῦ, εἰς τὸ νὰ ἐργάζεται διάφορα ξυλουργήματα μετὰ τὴν μάχαι-

ράν του, βαθμικῶς ἐλάβε τάσιν εἰς τοιαύτας ἐνασχολήσεις, καὶ εἶχε γλύψει μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν πολλὰ παιδιῶν παίγνια· μεταβάς ποτε εἰς τὴν Βάλιν, κτύπησε νὰ ἴδῃ Γοτθικὰ τινα ἀνάγλυφα, καὶ ἐμυήθη δι' αὐτῶν, οὕτως εἶπεν, καὶ τὴν τέχνην, ἐννοήσας συγχρόνως τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ ἀνθρώπινος καρτερία. Ἐκτοτε ἀνεφάνη ὁ προσορισμὸς του, καὶ ἐγκαταλείψας τ' ἀτελεῖ παίγνια, ἤρχισε νὰ μιμῆται διὰ ξυλογλυφία· πάντα τ' ἀντικείμενα τῆς φύσεως, ἐρευνῶν ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς τὰ ὑποδείγματά του· ἤρχισε ν' ἀγρολῆται μετὰ διακαῆ ἐρώτα τῆς τέχνης, καὶ μόνον ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ τοσοῦτός του ζῆλος ἐπεστέφη καὶ μετὰ αἰτία ἀποτελέσματα· τὰ κατ' ἀρχὰς ἀτελεῖ καὶ ἀκομψὰ δοκιμαῖα του ἐτελειοποιήθησαν, ὁ Ἑρμάνος ἐγίνε μετ' ὀλίγον κάτοχος τῆς τέχνης καὶ τοῦ ἔλειπε μόνον ἡ ἐφαρμογὴ, εἶχε τὸ σῶμα, ἀλλὰ τοῦ ἔλειπε τὸ ζωογόνον πνεῦμα. Μετ' ὀλίγον δὲ ὑπερενίκησε τὰς δυσχερεῖς καὶ ἐγίνε τέλειος καθ' ὅλα.

Αἱ γλυφαὶ αὐτῆς κατ' ἀρχὰς συνεχέοντο μετὰ τὰς ἀπλουστάτας τῶν ποιμένων τοῦ Μαύρου Δάσους, ἐξετιμώθησαν κατὰ τὴν ἀξίαν των, καὶ πρῶτον μὲν ἤρχισαν ζητούμεναι εἰς τὸν Βάδεν, μετ' ἐπειτα δὲ καὶ εἰς τὸ Μόναχον, καὶ εἰς τὴν Βιέννην καὶ εἰς τὸ Βερολίον. Ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος ὅστις εἶχεν ἀγοράσει τὰς πρώτας εἰς εὐτελεῖ τιμὴν, παρεκίνησε ἤδη τὸν νεανίαν νὰ τῷ πωλήσῃ καὶ ἄλλας ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν ἀνωτέραν ἀντιμισθίαν.

Ὁ Ἑρμάνος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἦτο τὸ μόνον ὑποστήριγμα τῆς γριάς μητρὸς του, ἐχάρη ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν γηροκομήσῃ διὰ τῆς ἐργασίας του, καὶ πραγματικῶς ἡ εὐζωία ἐπανήλθεν εἰς τὴν πενιχρὰν του καλύβην· προστεθήσαν μερὰ ἐπιπλεα εἰς αὐτὴν, ἀνανεώθησαν τὰ ἱμάτια τῆς Κυριακῆς, καὶ ἐνίοτε τὸ ἑσπέρας ὅτε συνήρχοντο οἱ γείτονες, ἡ μήτηρ Κλόφφερ ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ τοῖς προσφέρῃ ζῆθον, ἡ καὶ μίαν φιάλην οἴνου τοῦ Ῥήνου. Ὁ Ἑρμάνος τότε ἐπαίξε τὸ πεντάχορδόν του, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐτραγώδει, μετ' ἐντονὸν εἰσέτι φωνὴν, διάφορα ᾄσματα τοῦ Σχιλλέρου, τὰ ὅποια τῇ εἶχε διδάξει ὁ σύζυγός της.

Αἱ ἡμέραι τοῦ Κλόφφερ διχορροῦντο μετὰ τοῦ ἔργου του, καὶ τῶν ἡσυχῶν διασκεδάσεων. Ἡ δὲ Δωροθέα ἐφρόντιζε περὶ ὅλων τῶν ὑποθέσεων, καὶ τὸν ἀπέλλεγε πάντης ὕλικῆς φροντίδος. Διὸ ὁ βίος του ἦτο συνεχὴς καὶ γόνιμος μελέτη, καὶ μόναι αἱ συνεντεύξεις μετὰ τῶν γειτόνων του, καὶ ἡ ἀγάπη τῆς μητρὸς του, τὸν ἀπέσπων ἀπὸ τῶν ἰδανικῶν κόσμων, χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίζωσι νὰ παραδίδῃται συνεχῶς εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς ἐφευρέσεως νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τῆς φαντασίας του. Σχεδὸν ὅλος ὁ καιρὸς του ἐξωδεύετο εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐμπνεύσεώς του, καὶ ἀποσυρόμενος ἐν τῇ τέχνῃ, ὡς οἱ ἄγιοι εἰς εὐλαβεῖς προσκλώσεις, ἤγνοιε τὰς πικρίας τοῦ πραγματικοῦ βίου.

Περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ἡμέρας ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὴν φλιάν τῆς Δύρας του, καπνίζων τὸ σιγῶνόν του, ἔχων